

Sygn. akt I Ca 381/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSO Iwona Podwójniak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) SA w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 29 czerwca 2017 roku, sygnatura akt I C 1218/16

1. oddała apelację;

2. zasądza od podwoda K. W. na rzecz pozwanego (...) SA w W. 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 381/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu, w sprawie z powództwa K. W. przeciwko (...) Zakładowi (...)

S.A. w W. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda: 2604,20 zł

z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

202,95 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 01 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz 407,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1 a - c), oddalając powództwo

w pozostałej części (pkt 2) i nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu tytułem zwrotu wydatków w sprawie: od powoda kwotę 127,14 zł,

a od pozwanego kwotę 104 zł (pkt 3 a i b).

Wyrok ten został wydany w oparciu o ustalenia, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, a których istotne elementy przedstawiały się następująco:

17 kwietnia 2015 r. w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) o nr rej. (...).

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodowi, który nabył od poszkodowanego wierzytelność z tytułu szkody, kwotę 7295,11 zł za naprawę pojazdu i 1420,65 zł za najem pojazdu zastępczego.

Za najem pojazdu zastępczego typu D (H. (...)) w okresie od 20.04.2015 r. do 01.05.2015 r. poszkodowany zapłacił 1 623,60 zł, z czego dzienna stawka brutto wyniosła 147,60 zł.

Koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) przy użyciu części oryginalnych O i Q, dostarczanych przez dostawców niezależnych poza dealerem marki S. wynosi 9899,31 zł brutto.

Średnia dzienna stawka rynkowa najmu pojazdu klasy C (np. S. (...)) wynosi 152,50 zł brutto, zaś pojazdu klasy D (np. H. (...)) 191,96 zł.

Ostatecznie przy ustaleniu wysokości kosztów naprawy pojazdu Sąd oparł się na uzupełniającej opinii biegłego, która zawierała ustalenia i wyliczenia na podstawie dodatkowej dokumentacji fotograficznej przedmiotowego pojazdu, zatem uznać należy je za najbardziej szczegółowe i odnoszące się wprost do powstałych uszkodzeń.

Sąd nie uwzględnił w ustaleniach faktycznych zakresu szkody w oparciu o prywatną opinię rzeczoznawcy motoryzacyjnego, załączoną do pozwu, gdyż najbardziej wiarygodnymi, bezpośrednimi i możliwymi do ustalenia są dane dotyczące rodzaju uszkodzeń zgromadzone w postępowaniu likwidacyjnym i ich podstawie dokonane powinny zostać wyliczenia odszkodowania.

Ustaleń w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd dokonał na podstawie głównej opinii biegłego sądowego J. A., uznając ją za wiarygodną

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda zgłoszonego w piśmie z dnia 10 kwietnia 2017 r. o objęcie prekluzją dowodową wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego (art. 217 k.p.c.)

Zdaniem Sądu, odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (..), a także w sprawie zastosowanie znajduje art. 361 § 2 k.c. i art. 363 k.c.

Sąd stwierdził, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu to kwota 9 899,31 zł brutto, które to odszkodowanie obejmuje celowe i ekonomiczne koszty naprawy pojazdu przy uwzględnieniu cen niezbędnych części i robocizny.

Według Sądu, powód wykazał także wysokość poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, które nie przekroczyły stawek rynkowych, a ich wysokość wskazał biegły.

Dlatego też, Sąd zasądził różnicę pomiędzy należnym odszkodowaniem z tytułu naprawy pojazdu tj. 9899,31 zł, a wypłaconym dotychczas świadczeniem w kwocie 7295,11 zł, co daje kwotę 2604,20 zł.

Zasądzono także odszkodowanie w tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowiące różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z rachunku przedstawionego przez powoda - 1623,60 zł, a wypłaconym dotychczas świadczeniem w kwocie 1420,65 zł, co daje kwotę 202,95 zł.

Stwierdzono również, iż żądanie zapłaty odsetek od dat wskazanych w pozwie ma swoje uzasadnienie na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. oraz art. 14 ust. 1-3 cytowanej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (...).

W pozostałej części powództwo zostało oddalone, jako nieuzasadnione.

O kosztach procesu, w tym kosztach pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa, orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia w proporcji, w jakiej strony przeegrały proces.

Apelację do wyroku wywiódł powód, który zaskarżył go w części:

- pkt 2, tj. co do oddalenia żądania pozwu w zakresie kwoty 2303,13 zł wraz z ustawowymi od dnia 21.05.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

- pkt 2 i pkt 1 lit. c, tj. co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu na zasadzie ich kompensacji między stronami i oddaleniu roszczenia powoda w tym zakresie.

- pkt 3 lit a, co do nakazania pobrania na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w W. tytułem zwrotu wydatków w sprawie od K. W. kwoty 127,14 zł.

Skarżący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 227 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu w świetle Wytycznych (...), a także w odniesieniu do zastrzeżeń do opinii biegłego zgłoszonych przez pozwanego w piśmie z dnia 28.03.2017 r. w sytuacji, w której przeprowadzenie tego dowodu było bezprzedmiotowe z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, ponieważ pozwany nie wykazał, że pojazd uszkodzonym przed szkodą miał zamontowane części inne niż fabrycznie zamontowane przez producenta pojazdu, nie wykazał że jakość części Q jest taka sama jak części O, a nadto Wytyczne (...) nie mają przymiotu prawa powszechnie obowiązującego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia;

- art. 230 k.p.c. poprzez nie wzięcie pod uwagi przez Sąd I instancji, że powód wskazywał w trakcie procesu, że pojazd uszkodzony przed szkodą miał zamontowane części oryginalne producenta pojazdu O zamontowane fabrycznie oraz, że części (...)

nie mają takiej samej jakości jak części O, a pozwany ani nie zaprzeczył tym twierdzeniom, ani nie sformułował twierdzeń przeciwnych, ani nie sformułował żadnych wniosków dowodowych na te okoliczności, co powinno skutkować uznaniem twierdzeń powoda za przyznane;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci uzupełniającej opinii biegłego sądowego polegającą na nie uwzględnieniu przez Sąd I instancji, że zgodnie z treścią samej opinii nie było gwarancji, że części Q były dostępne w okresie szkody i to w cenach podanych w opinii biegłego sądowego, a zatem

nie zostało w postępowaniu w sposób nie budzący wątpliwości wykazane, że części te były dostępne w obrocie i to po podanych cenach, a co za tym idzie, że uszkodzony miał możliwość naprawy pojazdu przy ich zastosowaniu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów naprawy;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego

w postaci uzupełniającej opinii biegłego sądowego oraz opinii głównej biegłego sądowego poprzez ustalenie przez Sąd I instancji, że opinia uzupełniająca zawierała ustalenia

i wyliczenia sporządzone na podstawie dokumentacji fotograficznej przedmiotowego pojazdu dostarczonej przez pozwanego, a co za tym idzie, zdaniem Sądu I instancji, że jest ona bardziej szczegółowa i odnosi się wprost do powstałych uszkodzeń, w sytuacji w której dostarczona dokumentacja fotograficzna umożliwiła jedynie rozstrzygnięcie kwestii zakresu uszkodzeń, który został przyjęty zgodnie z WARIANTEM 1 opinii głównej (kwestia zakresu uszkodzeń miała minimalny wpływ na wysokość szkody), podczas gdy zastosowanie w niej części oznaczonych symbolami O i Q wynikało nie z dokumentacji fotograficznej, tylko z tezy samego Sądu I instancji, który nakazał odniesienie się do uwag pozwanego zawartych w piśmie z dnia 28.03.2017 r. (pozwany stwierdził, że uzasadnione byłoby sporządzenie wyceny na częściach Q i O) oraz Wytycznych (...), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pojazd przed szkodą był serwisowany

w oparciu o inne części niż oryginalne oznaczone symbolem O oraz, że części objęte zakresem uszkodzeń były częściami innymi niż części O producenta pojazdu zamontowanymi w nim fabrycznie mimo, że powód temu zaprzeczał, a pozwany

nie sformułował jakichkolwiek twierdzeń w tym zakresie ani tego nie wykazał żadnymi dowodami, co doprowadziło do uznania że naprawa pojazdu przy zastosowaniu części (...) pozwoliłaby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że części Q mają taką samą jakość jak części oryginalne O producenta pojazdu zamontowane fabrycznie w pojeździe, w sytuacji w której powód temu zaprzeczał, pozwany nie sformułował jakichkolwiek twierdzeń w tym zakresie ani tego nie wykazał żadnymi dowodami, co doprowadziło do uznania że naprawa pojazdu przy zastosowaniu części (...) pozwoliłaby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 32 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez naruszenie zasady równości stron polegające na dopuszczeniu na rozprawach z dnia 10.01.2017 r. oraz 11.04.2017 r. z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczności korzystne z punktu widzenia pozwanego, w sytuacji w których pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie składał żadnych wniosków dowodowych

i to wszystko na koszt powoda, który został zobowiązany do uiszczenia zaliczki w celu pokrycia kosztów przeprowadzenia tych dowodów, co doprowadziło w konsekwencji do błędnego rozstrzygnięcia sprawy;

- art. 87 ust 1 oraz 2 Konstytucji poprzez faktyczne oparcie rozstrzygnięcia między innymi na treści Wytycznej nr 17 Komisji Nadzoru Finansowego dotyczącej likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych z dnia 16 grudnia 2014 r. (uchwała nr 414/2014,

Dz. Urz. KNF z 2015 r. poz. 11) w sytuacji, w której Wytyczne (...) zostały zawarte

w uchwale, która nie jest ani ustawą, ani ratyfikowaną umową międzynarodową,

ani rozporządzeniem, ani aktem prawa miejscowego, a zatem nie jest prawem powszechnie obowiązującym, nie wiąże stron postępowania i Sąd I instancji nie może orzekać na jej podstawie, podczas gdy treść tezy dowodowej sformułowanej w postanowieniu z dnia 10.01.2017 r. oraz 11.04.2017 r. wskazuje, że Sąd I instancji miał na uwadze treść przedmiotowej wytycznej przy ustalaniu stanu prawnego;

-art. 361 k.c. art. 363 § 1 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 818 k.c. art. 822 § 1 k.c.

i art. 824¹ § 1 k.c., art. 826 § 1 i § 3 k.c., art. 9a i art. 13 ust. 2, art. 16 ust 2 pkt 2

oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (...) polegające na ich błędnej wykładni polegającej na uznaniu, że przyznana przez pozwanego kwota odszkodowania w całości wyczerpuje rozmiar szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego;

- art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. poprzez ich nie błędne zastosowanie oraz wydanie orzeczenia na podstawie Wytycznej nr (...) (...) oraz zasądzenie odszkodowania w kwocie, która nie umożliwiała przywrócenia pojazdu uszkodzonego do stanu poprzedniego, a co za tym idzie nie w pełni kompensującego wysokość szkody.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2303,13 zł wraz z ustawowymi od dnia 21.05.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania przed Sądem I instancji, w tym także tymi poniesionymi przez Skarb Państwa, w całości bądź obciążenie nimi pozwanego stosunkowo w zakresie, w jakim przegrał on sprawę;
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, które dotyczą podejmowania przez Sąd działania z urzędu i błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego, należy zauważyć, że istota tych zarzutów sprowadza się do zbędności, czy niezbędności prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd Rejonowy w procesie cywilnym, w szczególności uzupełniającej opinii biegłego.

Przypomnieć trzeba, że za przedmiot dowodu uznaje się fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (por. m.in. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 października 1975 r., I CR 474/75, OSP 1976, nr 12, poz. 233). O tym, które fakty są istotne dla rozstrzygnięcia, decyduje przedmiot postępowania w sprawie, a ściślej przepisy mające do niego zastosowanie. Powód przedstawia w pozwie okoliczności, jego zdaniem kreujące dochodzone roszczenie, które podlegają weryfikacji sądu w świetle przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1990 r., IV CR 236/90, OSNC 1991, nr 10-12, poz. 125; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 683/97, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2000 r., I CKN 975/98). Niesporne przy tym jest, że nie wymagają dowodu fakty przyznane przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.), jak i niezaprzeczone przez stronę przeciwną (art. 230 k.p.c.). Może ono dotyczyć ściśle określonej okoliczności faktycznej, lecz także wszystkich faktów składających się na podstawę faktyczną żądania powództwa (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2000 r., I PKN 749/99, OSNP 2002, nr 4, poz. 87). Przyznanie dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych, a nie ich oceny prawnej. Piśmiennictwo wskazuje, że przyznanie jest w zasadzie oświadczeniem wiedzy strony, że twierdzenie faktyczne jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości. Jako czynność procesowa jednostronna nie musi być dla swej skuteczności przyjęta przez stronę przeciwną, gdyż jej adresatem jest organ rozstrzygający. Z kolei w myśl art. 230 k.p.c. fakty przemilczane sąd może uznać za przyznane kierując się swoim uznaniem, wynikami całego postępowania i podobnie jak przyznane włączyć bez dowodu

wprost do podstawy rozstrzygnięcia (por. m.in. nie publikowane wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2004 r., II CK 293/03, z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 348/09, z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 298/10, z dnia 6 sierpnia 2014 r., I CSK 551/13). Sąd powinien jednak powziąć

- na podstawie wyniku całej rozprawy, czyli wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego - przekonanie, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. W piśmiennictwie wskazuje się,

że przy przemilczeniu chodzi o konstrukcję dorozumianego przyznania faktu podniesionego przez stronę i zwraca uwagę na obowiązki procesowe wynikające dla każdej ze stron

z zasady prawdy materialnej (art. 3 k.p.c.) Bezdowodowe ustalenie faktu istotnego

dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o art. 230 k.p.c. wymaga jednak jego weryfikacji

i to przy odpowiednim zastosowaniu kryteriów przewidzianych w art. 233 k.p.c. dla oceny dowodów.

Odnosząc powyższe rozważania do rozpoznawanej sprawy nie sposób podzielić zarzutu apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 230 k.p.c., poprzez brak ustalenia,

że pozwany wnosząc w odpowiedzi na pozew o oddalenie powództwa z argumentacją,

że wypłacone odszkodowanie w postępowaniu likwidacyjnym jest odpowiednie do rozmiaru szkody, przyznał, że pojazd przed szkodą miał zamontowane części oryginalne producenta pojazdu, oraz że części (...) nie mają tej samej jakości co części O. Rozumowanie takie stoi w sprzeczności z treścią odpowiedzi na pozew oraz wykracza poza zakres objęty

art. 230 k.p.c.

Nie jest słuszny zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. polegający na przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność kosztów naprawy uszkodzonego samochodu z uwzględnieniem części oryginalnych, ale bez logo producenta, chociaż należy zgodzić się ze skarżącym, że błędne było odwołanie w tezie dowodowej w zakresie ustalenia kosztów naprawy do wytycznych (...).

Nie ma też racji skarżący, że Sąd z naruszeniem art. 227 k.p.c. art. i 232 zd. 2 k.p.c. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego celem ustalenia wartości szkody

przy zastosowaniu części bez logo producenta. Uszło uwadze apelującego, że naczelnym obowiązkiem Sądu jest dążenie do wyjaśnienia wszystkich wątpliwości i ustalenie prawdy materialnej oraz wydanie wyroku zgodnego z prawem. Przy tym obie strony mają takie same prawo składać zarzuty do opinii, niezależnie na czyj wniosek przeprowadzonej, a obowiązkiem Sądu jest rozwiązać wszelkie wątpliwości. Zgłoszone zarzuty do opinii nie były spóźnione.

Chybiony jest także zrzut skarżącego dotyczący błędnych ustaleń Sądu pierwszej instancji, jakby w pojeździe nie były zamontowane części oryginalne z logo producenta,

czy też części uszkodzone nie były częściami z logo producenta., ponieważ Sąd nie czynił takich ustaleń, ale tylko stwierdził jaki koszt naprawy uszkodzonego samochodu

z wykorzystaniem części oryginalnych dostarczonych przez dostawców niezależnych.

Nie ma przy tym racji apelujący, że Sąd Rejonowy ustalając wysokość odszkodowania w oparciu o opinię uzupełniającą, dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. pomijając, że biegły w swej opinii nie dał gwarancji, że części Q i O były dostępne w okresie likwidacji szkody, po cenach przez niego przejętych. Opinia biegłego podlega ocenie jak każdy inny dowód, z tym, że dotyczy wiadomości specjalnych. Sąd dokonując ustaleń w oparciu o tę opinię nie miał wątpliwości co do jej fachowości. Nadto żadna ze stron, w tym powód nie kwestionował wniosków biegłego, ani też nie przedstawił zarzutów czy dowodów, na okoliczności obecnie podnoszone w apelacji. W szczególności nie przedłożył dokumentów z których wynikałoby, że naprawa była wyższa, niż wartość wynikająca z opinii biegłego.

W tym miejscu należy zauważyć, że istotą sporu w przedmiotowej sprawie nie jest fakt, czy w samochodzie przed wypadkiem były zamontowane części z logo producenta,

ale jakie są koszty celowej i ekonomicznie uzasadnionej naprawy pojazdu. Sam fakt,

że odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu należy się posiadaczowi pojazdu niezależnie do jego faktycznej naprawy, nie oznacza, że winno ono uwzględniać zawsze części oryginalne z logo producenta. Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy zasadą w naprawieniu szkody jest z jednej strony pełna rekompensata uszczerbku (art. 361 § 2 k.c.), ale z drugiej strony niedopuszczalność wzbogacenia się poszkodowanego, kosztem osoby odpowiedzialnej.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy ustalił wartość odszkodowania z uwzględnieniem części oryginalnych, ale dostarczonych poza dilerem marki S.. Ceny takich części należy uznać za wystarczające dla ustalenia wysokości odszkodowania, wbrew zarzutom apelującego. Oczywistym jest, że reguła dotycząca możliwości wykorzystywania części oryginalnych bez logo producenta pojazdu, przy ustaleniu wartości odszkodowania nie jest miarodajna w każdym wypadku. W niektórych sytuacjach istotną cechą decydującą o pełnej restytucji jest samo pochodzenie części od producenta – opatrzenie go logo producenta, ale to na powódzie ciążył obowiązek wykazania, że doszło do naprawy uszkodzonego samochodu z użyciem takich części albo wykazanie, że pojazd będący na gwarancji producenta wymaga od autoryzowanych warsztatów by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczonych przez producenta pojazdu. O konieczności wykonania naprawy tylko za pomocą części logo producenta przemawiać może szczególny interes poszkodowanego, który wynikać może z faktu, że uszkodzony pojazd mimo upływu gwarancji był w dalszym ciągu serwisowany i naprawiany wyłącznie przez użyciu części oryginalnych i pochodzących tylko od producenta pojazdu, a naprawa bez wykorzystania takich części może mieć wpływ na wartość handlowa pojazdu (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu 7 sędziów z 20 czerwca 2012 r. III CZP 85/11 publ. OSNC 2013/3/37).

Z powyższego wynika, że nie są skuteczne zrzuty apelacyjnego dotyczące naruszenia art. 361 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c., które miałyby polegać na ustaleniu wysokości szkody i należnego powodowi odszkodowania, poniżej faktycznej wartości szkody. Apelujący błędnie uważa, że zasadą jest ustalenie wartości odszkodowania tylko z uwzględnieniem części z logo producenta, sam czując się zwolniony z obowiązku wykazania przesłanek, które uzasadniają zastosowanie takich części. Należy zaważyć, że uszkodzony samochód został zarejestrowany w 2010 r., a w dacie uszkodzenia miał 5 lat. Brak jest jakichkolwiek dokumentów, że był on serwisowany w autoryzowanym serwisie producenta, że na skutek naprawy częściami oryginalnymi, ale bez logo producenta, nastąpiło zmniejszenie jego wartości handlowej.

Nie można przy tym zgodzić się ze skarżącym, że to na pozwanym jako odpowiedzialnym za wyrównanie szkody ciążył obowiązek wykazania tych okoliczności. To na powódzie jako osobie wywodzącej z pewnych okoliczności skutki prawne ciążył obowiązek wykazania w trybie art. 6 k.c., że tylko naprawa przy użyciu części z logo producenta spowoduje pełną restytucję doznanej szkody.

Chybiony jest przy tym zarzut ustalenia przez Sąd odszkodowania na podstawie wytycznych (...) (co miało stanowić naruszenie art. 87 ust 1 i 2 Konstytucji), ponieważ Sąd zakreślając tylko tezę dowodową biegłemu powołał się na te wytyczne celem ustalenia możliwości naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, ale pochodzących nie od producenta. Ustalił jednak wartość odszkodowania w oparciu o przepisy prawa cywilnego, mając na uwadze koszty celowej i ekonomicznej naprawy. Ponownie w tym miejscu należy zauważyć, że koszty naprawy ustalone przez Sąd obejmują zakup części oryginalnych O i Q tylko bez logo producenta. Natomiast brak jest jakichkolwiek dowodów, że części te są gorszej jakości, czy są tylko równoważne oryginalnym.

Nie jest też trafny zarzut naruszenia art. 32 ust 1 Konstytucji, art. 45 ust 1 Konstytucji w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c., ponieważ fakt, że dowód z opinii biegłego został przeprowadzony na wniosek powoda, nie oznacza, że Sąd przy stanowisku pozwanego,

nie miał obowiązku ustalenia wartości szkody, poprzez zakreszenie biegłemu tezy dowodowej, która wykraczała poza wnioski powoda. Jak już zaznaczono wyżej

Sąd jest obowiązany do dążenia ustalenia prawdy materialnej i wydania orzeczenia zgodnego z prawem. W szczególności sąd nie naruszył zasady równości stron.

Podsumowując należy stwierdzić, że mimo lakoniczności uzasadnienia Sądu Rejonowego, wyrok odpowiada prawu, a zarzuty apelacji stanowią tylko nieuzasadnioną polemikę z ustaleniami i wnioskami sądu pierwszej instancji.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną. Wysokość wynagrodzenia dla pełnomocnika strony pozwanej ustalono w oparciu o § 2 pkt 3

w zw. z § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. z poz. zm. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z poz.zm).